

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 13. април 2011. године

Предмет бр. 46/09

Надица НЕДЕЉКОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 13. априла 2011. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
гђе Аниле ПРЕМТИ, заменика извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, обављеног такође и електронским путем, у складу са правилом 13 § 2 свог Пословника, одлучила је како следи:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 31. марта 2009. године и уписана је 14. априла 2009. године.
2. Дана 16. јуна 2009. године, Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост и меритум предмета. Дана 29. јуна 2009. године, УНМИК је доставио свој одговор.
3. Дана 3. новембра 2009. године, Комисија је од жалиоца затражила додатне информације.

4. Дана 18. децембра 2009. године, Комисија је затражила информације од Мисије владавине права Европске уније (ЕУЛЕКС). ЕУЛЕКС је доставио свој одговор 23. марта 2010. године.
5. Дана 10. августа 2010. године и 7. септембра 2010. године, жалилац је доставила свој одговор на писмо Комисије од 3. новембра 2009. године.
6. Дана 2. новембра 2010. године, Комисија је поново проследила предмет СПГС-у како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост предмета, приложивши додатне информације које је доставила жалилац. Дана 20. децембра 2010. године, УНМИК је доставио свој одговор.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

7. Жалилац тврди да је дана 3. јула 1999. године са својим супругом, г. Светиславом Недељковићем, отишла у Липљан како би покупила ствари које су држали у стану свог пријатеља. Док је жалилац чекала у ауту у близини поште, г. Недељковић је наставио пут у коњској запрези која је припадала пријатељу, г. Б.Р., како би покупио ствари из стана.
8. Када се г. Б.Р. вратио до жалиоца, г. Недељковић није био са њим. Према наводу жалиоца, г. Б.Р. је пренео следећу информацију: да је г. Недељковић био смештен на задњем седишту коњске запреге; да се једно моторно возило зауставило поред њих и да су особе које су биле у том возилу позвале г. Недељковића по имену; и да је, када је пришао возилу, био увучен унутра и одвежен. Такође према наводима жалиоца, г. Б.Р. и још један сведок, г. Ч.М., посведочили су о отмици и обавестили је да су отмичари били особе из села Крајиште. Међутим, жалилац је назначила да ниједан од сведока није био вољан да ову информацију саопшти полицији, јер су се бојали да ће они и њихове породице сносити последице. Г. Б. Р. и г. Ч. М. су након тога умрли.
9. Жалилац тврди да је нестанак г. Недељковића одмах пријављен полицији (из УНМИК-ових коментара чини се да је то јединица војне полиције УНМИК-а смештена у Липљану) и да је она доставила све информације и документацију коју је у то време имала код себе. Неколико дана касније, она је пријавила нестанак полицији у Гуштерици и Грачаници. Жалилац такође истиче да је пријавила нестанак Међународном комитету Црвеног крста.
10. Према наводу жалиоца, у октобру 1999. године, она је добила информацију од непознате особе да је г. Недељковић сахрањен негде између села Крајиште и Рибаре. Она је ово пријавила полицији која је одвела жалиоца до наведеног места. Тамо су тада пронашли гробну хумку, али није било тела. Није јасно да ли се ово десило 1999. године по тврдњи жалиоца у њеној првобитној жалби, или се ова изјава односи на један други догађај, описан испод у § 12.
11. Према информацији коју је дао УНМИК, жалилац је доставила анте мортем податке УНМИК-овој Канцеларији за нестала лица и судску медицину (КНЛСМ) дана 7. јула 2000. године. Током тог разговора, жалилац је тврдила да ју је једна особа обавестила да је г. Недељковић умро и да је сахрањен. Та особа је наводно видела леш г. Недељковића дана 13. јула 1999. године или 18. јула 1999. године
12. Такође према наводима УНМИК-а, дана 15. септембра 2000. године жалилац је дала изјаву у полицијској станици Липљан, у којој је именовала два осумњичена. Истог

дана, са једним од сведока (иако УНМИК није назначио који сведок је у питању) био је обављен разговор у полицијској станици Липљан. Том приликом је сведок назначио да није видео шта се десило и да не може да опише особе које су отеле г. Недељковића. Док је била у полицијској станици, жалилац је такође рекла полицији да је 14. септембра 2000. године примила телефонски позив од једне госпође која ју је обавестила да је г. Недељковић сахрањен негде између два села у општини Липљан.

13. Из УНМИК-овог поднеска чини се да је 23. септембра 2000. године Полиција УНМИК-а спремила „почетни извештај о инциденту“, и назначила да случај остаје отворен.
14. УНМИК даље наводи да је Јединица за нестала лица (ЈНЛ) УНМИК-ове Полиције сачинила „извештај о наставку случаја“ у коме се тврди да је 2. априла 2001. године ЈНЛ посетила жалиоца како би прикупила додатне информације о нестанку њеног супруга. Том приликом жалилац је назначила да су се они упутили у Липљан како би г. Недељковић урадио лекарски преглед, пошто је боловао од обољења бубрега и била му је потребна редовна дијализа. Ово се донекле разликује од изјаве коју је дала жалилац у својој жалби упућеној Комисији. У „извештају о наставку случаја“ даље се наводи да је састанак заказан између жалиоца и једног од очевидаца дана 11. априла 2001. године. УНМИК не наводи о ком је очевицу реч; стога је нејасно да ли је то био исти сведок који је поменут изнад у § 12, или нека друга особа. Током тог разговора, очевидац је навео да није видео отмицу и да, стога, не може да наведе ниједно име било ког од могућих извршиоца.
15. У УНМИК-овом поднеску стоји да је у списима Јединице за нестала лица УНМИК-ове Полиције назначено да је 31. августа 2001. године Полиција УНМИК-а посетила место описано у § 12 изнад. Они су пронашли три рупе у земљишту у том крају, као и делове одеће, коју су узели. Поново су посетили место 3. септембра 2001. године, овог пута уз помоћ пса трагача; међутим, нису успели да пронађу људске остатке. У извештају се наводи да би жалилац требало да буде обавештена о потрази. Из жалиочевог поднеска се чини да је она вероватно обавештена о исходу потраге, и да се потрага из октобра 1999. године највероватније односи на ове догађаје.
16. УНМИК даље наводи да је један други тим Јединице за нестала лица при УНМИК-овој Полицији посетио жалиоца 20. новембра 2001. године како би јој показали одећу коју су скинули са тела које је пронађено 11. октобра 2001. Жалилац није препознала ту одећу као одећу која припада г. Недељковићу. Тим је такође контактирао особу која је наводно видела тело нестале особе 18. јула 1999. године, али је овај човек порицао раније изјаве. Тим је такође посетио исту особу 27. децембра 2001. године, али је он тврдио да не зна где је лоцирана гробна хумка и да је последњи пут видео г. Недељковића негде између априла и маја 1999. године.
17. Жалилац наводи да ју је, отприлике осам година након нестанка, контактирао неко из УНМИК-ове канцеларије за нестала лица и судску медицину, али да од тада нема никакве информације.
18. Г. Недељковић до данас није пронађен.
19. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање

Европске уније на Косову. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. сви списи кривичних предмета које су имали Одељење правде и Полиција УНМИК-а, предати су ЕУЛЕКС-у.

20. УНМИК је добио од ЕУЛЕКС-а информацију да случај тренутно није на листи предмета који су под истрагом, али да остаје отворен код ЕУЛЕКС-ове Канцеларије за нестала лица и судску медицину.

III. ЖАЛБА

21. Жалилац се жали поводом наведеног пропуста УНМИК-а да ваљано истражи отмицу њеног супруга. Такође се жали на душевну бол и патњу које су наводно узроковане овом ситуацијом.

22. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалилац указује, тим редоследом, на повреду права свог супруга на живот, загарантованог чланом 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), као и на повреду свог права у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 из ЕКЉП.

IV. ПРАВО

23. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

24. У својим примедбама, СПГС нема примедби на прихватљивост жалбе.

25. Комисија је мишљења да жалбе везане за чланове 2 и 3 ЕКЉП покрећу озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да ове жалбе нису очигледно неосноване у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

26. Комисија не види друге разлоге на основу којих би ова жалба била проглашена неприхватљивом.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ ПРИХВАТЉИВОМ.

Анила ПРЕМТИ
Заменик извршног службеника

Марек НОВИЦКИ
Председавајући